

No més érets sense febre.
 No més febre sense érets.
 Les drets individuals són
 inprescriptibles, inlegisla-
 bles é inarrestables. •
 Legislar la Llibertat és
 protegir de garantir-la, és
 cometre atencat contra ella. •
 La llibertat propia acaba allí
 on comença la llibertat
 ajena. És licit, donchs, el
 perjudici fer tot lo que no
 perjudica a un altre. •
 La resignació que predica
 les religions no és més que
 la fórmula del segnat ab
 que 's preté perpetuar la
 injusticia social en lo mon. •
 Les religions son causes
 d' ahorros que viuen de la
 ostia d' admetre capitals en
 la terra, assegurant pagar
 crecutes interessos al cel.

PERIÒDICH POLÍTICH VERMELL

LA TRAMONTANA
 defensa 'ls principis lli-
 berals més avançats, sense
 abandonar de cap mena. •
 La TRAMONTANA és catò-
 religiosa de totas las re-
 ligions, porque totas son
 igualment dolentes y de-
 pressives para lo dignat y
 la inteligencia humana. •
 La TRAMONTANA en política
 defensa sempre el més ad-
 vancat contra 'l més reaccionari,
 y sosté la necessitat
 d' una gran reforma social
 que transformi 'l mode de
 ser del productor, sense
 supeditar al capitalista. •
 La TRAMONTANA no està
 aliada a cap partit, servint
 los interessos generals de la
 llibertat sense compromís
 ni preocupacions doctrinals.

La salut del poble
 és la suprema ley

La TRAMONTANA es lo periòdich que 's publica en idioma català
 més avançat en ideas polítiques, religioses y d' economia social.

Lo Treball es la
 primera necessitat

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Espanya, 1 pesseta trimestre.—Estranjer, 2
 Las suscripciones se pagan per adelantat

ADMINISTRACIÓ: carrer de Ponent, 1, 1.ª : BARCELONA

Pels pagas s' admeten libranças del Giro Móvil, lletres de feliç cobro
 y sellos de 15 céntims. No s' admeten libranças especials de periòdichs

PREUS DE VENTA

Número solt, 5 céntims.—10 exemplars, 1 pta.
 Surte a llum puntualment cada divendres

LA PASSEJADA DEL MONSTRE DEL TALENT

Ab sa olimpica postura
 passejant per l' estranjer,
 nostre Set Ciències d' Espanya
 deixa atordida la gent.

LO CONGRÉS SOCIALISTA

DE BRUSSELS

Si pensos fou la impressió primera que rebem del Congrés reunit a la capital de Bèlgica al saber telegràficament que, fent política de secretari, refusà dos dels tres delegats que Espanya envià a aquell acte, molt més dolorós ha sigut l'efecte que 'ns ha fet lo tindre notícia detallada de las tasques del esmentat Congrés.

En los temps de la Internacional, cert que 's celebraren congressos obrers, com los de La Haya, Saint-Imier y altres, en que no estigueren d'acort tots los delegats, ni molt menos, en aquells punts reunits; pero allí 's lluytava per per idees; allí talents com Marx per un costat y Bokunini per altre, gegants del pensament, de la ciencia y de la activitat, exposaven idees que podian ser contraries unas d'altres, pero que totes se conquistavan la admiració de sos contraris y sobre tot lo respecte de la burgesia per l'efort intelectual que representaven lo concebibles. Avuy, desgraciadament, tot ha cambiat. Uns quants jefes de partits anomenats obrers, ab las preocupacions de la conservació de sas respectives jefaturas, son conservadors de sí mateixos, de sa omnímoda autoritat, y ni 'l foch d'idees generosas los guila, ni 's acompanyan altres soldats que alguns fanàtics de sas personas.

Es aquesta una veritat trista, amarga, dolorosa, pero es una veritat, y com a tal la devém a nostres lectors. Per això es que 'l Congrés de Bruselas no ha fet res trascendental. Ni un sol acort ha estat a la altura del revolucionarisme y de la transcendencia universal que implican las idees socialistas y la reunió d'un Congrés internacional.

Prop de doscents delegats, ó sia la majoria del Congrés, pertencien a un sol partit d'una sola nació comandat per un sol home: eran del partit polítich obrer belga manat per Volders, que per ara s'aconsola en demanar als poders públics y a la burgesia... lo sufragi universal. (Valenta emancipació económica!)

Seguien luego en número 'ls alemanys, quin partit obrer allí representat es molt menos avançat y revolucionari que nostre partit federal espanyol.

Ab tals elements dominants del Congrés, que com del ronsal portaven Volders lo belga y Liebknecht 'l alemany, aquest diputat y aquell aspirant a serho tan bon punt tinga 'l sufragi universal establert en sa patria, ja está dit tot. Allí sols se tractava d'exhibir als jefes, y de aquí naixia 'l odi contra tot lo que posés en tela de judici las jefaturas, y d'aquí la expulsió dels anarquistas, que de principi digueren era tan sola motivada porque no representavan societats obreres de resistencia, y sindicats que 'n diuen allí.

Més vingueren los delegats espanyols, y a pesar de que un d'ells representava 55 sindicats, no foren admesos... perque individualment eran anarquistas. Tapem corrents aquesta vergonya, y no parlem del jefe del partit socialista obrer d'Espanya, porque pensant ab lo torpe, mesquí, petit y repugnant que estigué, las galtes se 'ns enrogeixen...

La nota dominant del Congrés belga fou lo fugir depressa de tota discussió. Presentat un diccionari y ditas corts paraules per un jefe, lo jefes menut, si algú s'hi oposava, cridava desseguida ¡votació! ¡votació! Es a dir, no 's volia que las rahons, sino que 'ls vots fossen trumfos.

En las votacions per delegats, sempre 'l partit obrer belga (que ja s'ha vuyday de fer expulsar en primer terme als anarquistas de son país) tenia assegurada la majoria. Quan se votava per nacions, fora Inglaterra, Fransa y Holanda, los demés eran esquitos de partits obrers que seguien als jefes, y d'acort Volders y Liebknecht ningú podia empeterlos la basa. Y aquesta fou la rahó més grossa de refusar als dos espanyols. Admesos aquets, al votar per nacions sempre Espanya hauria constituït un vot per la oposició més avançada, y en cambi deixant sol al jefe obrer, feu sempre per unanimitat d'ell tot sol lo lluhit paper de compra d'altres jefes, en quins degué procurar pendre exemple tot fent lo paper de met y de mut que representà a las mil maravillas per honra y gloria dels que s'han gratat la butxaca per aquest viatge... pel qual no 's necessitaven alforjas.

En la qüestió més trascendental d'actualitat, la del militarisme y la guerra europea que amensava, los holandesos cumpiren com a bons proposant la huelga de soldats; los inglesos, menos exaltats si 's vol, pero al fi ab ganas de fer algo, porque sempre algo es algo, proposaren l'arbitratge, quinas bones solucions eran simpàtiques als francesos y haurian sigut entusiàsticament defensades, sobre tot la primera, per Italia y Espanya a no haverse prescindit dels anarquistas; pero gracias als alemanys, los més patrioters dels reunits, y conahulit lo jefe de ells ab lo jefe belga, succehí que 'l Congrés va votar una especie de si, no y que se jo que n'hi ha pera avergonvirhi tots los obrers verdaderament revolucionaris.

En altres acorts també rebrotà 'l patrioterisme dels representants allí congregats; los inglesos proposaren una manifestació de la pau en los camps de Waterloo, y a pesar de que 'ls francesos protestaren per lo que aquest nom los mortificava, los inglesos ferren la manifestació sols. (Bon exemple de fraternitat universal entre aquestos socialistes!)

En fi, y pera no remenar més lligas doloroses, acabem afirmant que 'l Congrés Socialista de Bruselas sols ha servit pera demostrar a qui puga, sàpiga y vulga veureho, que la classe obrera no 's té d'anillar a partits més ó menos polítichs ó més ó menos socialistes que están dominats per jefes, sino a partits en que may las personalitats pugan sobreposarse a las idees y a la conveniencia general, ja que sols aixís lo treballador pot fer via en lo camí de sa verdadera emancipació, que no pot ser may fugir d'uns tirans pera caure a mans d'altres, sino fugir per igual de tot, absolutament de tot, lo que signifiqui tirania, sia 'l que 's vulguet 'l nom ab que 's disfressi ni 'l ropatje ab que s'adorni.

TEMPS APROFITAT

Los anarquistas que anaren a Bruselas pera pendre part en las tasques del Congrés general que s'ha quedat a particular) socialistas, portaven també 'l projecte de celebrar a continuació una conferencia entre tots los elements representants de las idees anarquistas pera cambiar impresions respecte al desenrollat d'aquestas idees en sos respectius països y acordar lo més procedent encaminat a la propaganda de sos principis revolucionaris.

Descartats del Congrés los uns per las intolerancias dels jefes que fan iglesia de son credo y excomunican al heretje que no 'l accepta a ulls cluchats, y retirats los altres per no autorisar ab sa presencia aquells ignominia dogmática comesa en nom d'idees socialistas, comensaren los anarquistas reunits a Bruselas per celebrar un meeting públich de controversia reluctant a la discussió als jefes expulsadors del Congrés dormilega, los quals no cal dir que, com a jefes que son, no descendiren a anar a discutir ab simples soldats que 'ls haurian pogut tirar molta brutícia a la cara.

Lo meeting se celebrà 'l dissapte dia 22, assistint algun socialista del Congrés que, ó defensà débilment als jefes, ó censurà també agrement als expulsadors.

Y's reüní la Conferencia anarquista 'ls dias 23 y 24, assistint representants de Bèlgica, Holanda, Inglaterra, Fransa, Alemania, Italia y Espanya, regnant la major cordialitat y presentant importantíssims acorts. Un d'ells tot sol val més, molt més, que tot lo acordat pel Congrés dels que no s'han pogut entendre. Tal es lo convocar a Londres una Conferencia invitant a tots los sociòlechs del món, sien ó no sian anarquistas ó socialistes, pera discutir y analisar los conceptes de Libertat y de Propietat basis lo punt de vista de la més sana filosofia práctica y de la conveniencia general del món civilisat. Si tal acort pot realitarse, no seria estrany veure als Hegel, Spencer y altres sabis moderns, discutir vis-a-vis ab sociòlechs obrers que han condensat sas idees en la experiencia de sa treballosa vida, y potser la teoria filosòfica y la realitat práctica de las necessitats humanes se posarian d'acort en determinats punts sobre per quin camí pot ferse més dresera per anar a la emancipació social tan desitjada.

Per nosaltres necessitan los anarquistas garrbellar sas idees d'algunes exageracions d'alguns pochos de sos partidaris respecte ó organització y societat, y si no cauhen en comunismes

incompatibles ab la personalitat humana, que tendeix sempre a la més omnímoda libertat individual, serán sempre factor de gran pes tant en las nobles lluytas de la inteligencia, com pera empenye 'l món facilitant solucions al problema social.

Pot assegurar-se, donchs, que 'ls anarquistas que han anat a Bruselas y allí no han pres part en las tasques del Congrés, ab tot y això han seguit aprofitar lo temps.

Que es precisament lo que fa més falta a la classe obrera pera emanciparse.

Sant Felix de Llobregat 31 Agost 1891.

Endemestrat Director: ¡Y encara té goaset!... tel frase pot avuy dirigitas al nostre home de la dita D. Miquel Ricart.

Aquest plotejate que es lo més explotador de la comarca y que s'ha donat a conèixer per las sevas infinitas tropezadas, també es un d'aquells que més blasfemen de profesionista, y miri si ho es, que per dret d'una prova del seu profesionisme vaig a extreure una conveña de las sevas.

L'altre dia un dels de la colla dels amos dels quartes d'aquesta vila, que per lo vist es més considerat, tingué ab ell lo següent intervenció:

—Home, D. Miquel, ja que 'ls agricultors está en aquest ruïnós estat, vinguts tots los amos de las terres, podríem fer algo en benefici dels desgraciats pastores. Desde 'l moment podríem contribuir als gastos de subfaltar, y mirat materialment de treure del estat agraütant y dolorós en que avuy está postrada la nostra viticultura.

—Ja veurás amich, ¡no emmorras tu, no dinas tu, no sapes tu! donchs jo també, y qui tinga mal-de-cap que se 'l passi.

Be, molt be; aquí 's veuhen los graus de profesionista que calen 'l senyor Ricart... ¡qué bárbaro!

Ja no ignora ningú de la comarca porque es tant profesionista; ell rey; com que ja té una vinya dintre de la Diputació provincial, y pedregui ó no pedregui, no hi ha milidre, ni Black-rut, ni florera que la desgrachí; sempre tren mont.

També se li atribueixen a aquest burges carlo-fuonista-conservador y lliga-truista, certes franses gráficas que demoten una vegada més lo seu profesionisme a la inverna.

Aquest gulti-berrí-pensat que es 'l últim mono de la trepa plena-canalista, va dir que calia treballadors per a subicariar y aplicar lo seu orgull, conveindre que la fábrica d'en Bertrán se tanqués, y 'l sitúa la fam.

¡Ah desgraciad! los treballadors podrien morir de fam, mes lo seu amor a la Libertat, al treball y a la regencia nerció de totes las classes socials, y 'ls seus pensaments de progrès y germano no podrà votat extingir, ni ab sa refinada hipocresia donkintoshi un triat rosagó de pa per caritat.

No tots son traydors com en Sotres y 'ls santitas que té voste; per conhort encara los treballadors albergan en sos pits un rago de dignitat humana.

Y prou filipicis, que 'ls homes que com voste tenen tanta sana-fam, que, no valent res, si representen un diccionari lo deuben a las actes en blanc y demés xanxull de las artimanys electorals, no son dignes de que se 'n ocupen tant; tots pot dirselhi això... ¡y encara té goaset!

JULI-JULI

Alcorc 31 Agost 1891.

Amich Director: ¡Quina llámata, company! un senyor tan grege y tan lluhent com tenim se 'ns acaba de perdre. ¡Y tot per culpa de una mala llengua que beix la sotsa de catòlica no fa més que treballar en contra de nostra santa religió!

Figura que 's murmura que algú va enviar a sa llustració lo sctyor arquebisbe, de que nostre sant rector tenia a casa per son servey de tres ó quatre donas, castorras de la primera volada, pero cristianes totes (ah, això sí), y que estava donant un mal exemple totes la Abadia convertida en un petit serrallón. ¡Cáu! que son catòlica (per més que s'ho digan) los que això han portat a cap! Pero senyor meu, ¡quin catòlich es capaç de imaginar que aquelles virtuosas donas visquesin ab lo senyor rector ab cap mal fi, sino per tenir més ben cuidat al noble sacerdot que tant estimem!

Com li deya al comensar, lo sant varó está flich com una rodolia, cast més que mossen Ramon (monenat Escalé pel impiet), y tot a conseqüencia de la fontesa calidumna, puig 'ls alguns dias que no hi entran altres faldilles que la sotsa del rector, porque 'l diu que així 'l hi té manat lo senyor arquebisbe. Tan gran ha estat lo seu sentiment, que fins ho porta al demunt, y, ¡joia! no 'n valguí menes la seva salut y no tingüem la desgracia de quedarnos sans pevor espiritual!

Estém convençuts, com a bons catòlichs, de que 'l senyor arquebisbe no ha obrat gens cristianament escotante a las tals males llengues. Reperi que podría tenir

fatal conseqüència. Si a aquelles dones explotades no les crea nous virtutosa per cumplir ab lo seu, deber podria fer una cosa y quedaría tot arreglat. Podria pregar a mossen Magi que s'afiliats d' una de ses guanyesimes... ¡¡¡¡¡ virtuosissimes matorrales fins que 'l rector no ha trobat, d' l' tal mossen se 'n fa venir un' altra de nova, ja que segons sembla ho té més treu.

Pregant a Deu Torpedonera que 'l assumpte tinga un feliç arregl, se quedan de V. agra servidors

Una revista de Sant Miquel.

REVISTA DEL MES D' AGOST

Agost, el dona no mou,
 diu l' adagi més aquest
 podria dirse ab tot dret:
 Fera i succeia, Agost,
 ¡Quin mes m' de extremallat!
 Veno a n' ell, quins embolcallat!
 No 'n ha donat pocha fatichat!
 ¡Ja sigui reconagrat!

Ve la 'l seu debut ab tiras
 al control del llumocedre
 tiras que curigó 'l sap res,
 tiras que portan molts giro.

Era fira: tot tranquilla
 regreuen la quincalla,
 quan de cop un mont estalla
 que de somnia no s' calla.

Una quanta homes ab trebuch
 fant disparar avançan,
 y 'l soldats de 'l defensa
 demostren no ser porucha.

Regrato que s'ombolllon!
 Crta de dona Trencadissa,
 sustit, ays y cordillones
 entre cordiers y melons.

Al final, la fira neta,
 tot hom fugi dels tropells
 deixant soldats ab fossils
 y fusils ab bayoneta.

Tot hom perdut lo senderi,
 per tot arreu preguntava,
 inquiria e indagava,
 la causa del gran misteri.

Una deya que al senar sepa,
 altres deya que eran colts,
 los credos eran molts,
 per tot se trobavan taps.

Lo més cert de tal socia,
 fora dels aques y crits,
 en un mort y alguns setps,
 y després no res, no res.

Que la causa vegi avant,
 podrà ser, no ho negaria;
 si se 'n parla un altre dia,
 ja ho veurán, ja avisarà.

Tres parts ben bones del mes
 ha durat, que casu matorrales
 un incendi d' dos hi havia;
 dia de dos y de tres.

Barcelona, Eixanar y Gracia
 per fer foch se disputava,
 que era expós molts se passava
 tanta y tanta de desgracia.

Una nit, per més matorra,
 per se 'l colmo de las bullas,
 fins van trobi un guarda-agulles
 cremant dintre la heresia.

No 'n ha extingit, se tal com diu
 Dio lo sabb Flammarion,
 que va rotolantse 'l mon:
 no 'n dona pas cap fatich,
 pues lo que es aquest estiu,
 no 'l joga, sense 'l agriev
 ab Flammarion y de matorra
 de que no es cert lo que diu!

A t'obren la sench 'l bull!
 Tothom per la calor tot,
 d' aquest ditre mes d' Agost
 guardá recorta a curiol!

Fins un torn va ocuparse
 tot fent més d' una desgracia!
 Sort que 'n lo Passag de Gracia
 ab lo Barbián va trobarse.

Lo Barbián que, ab bones manyas
 ab blesa ve deparar,
 fins a conseqüent dignitat
 en un altre, per las bayas.

¡Gloria a Barbián, que en persona
 se troba per tot arreu!
 ¡Gloria a Barbián, que ja 'n veu
 ab més nom que 'l Noy de Tona!

Innumerable públics
 han fet un festa matorrales
 tota los joves balladors
 haurán quedat actives,
 puig de tot pobla la festa
 no s' encloa altra fatiera
 que l' arquesa y farranera
 y farranera y l' orquestra.

Una mort ab doler viu
 rememora equi, lamentable;
 en la mort 'l apostol
 Resendo Arta y Arteria.

Era una bella persona,
 Rich y senatit, escribia.
 Agalá gran honoraria
 ab Las cartas 'l deparia.

Qui a l' Arta tingut 'l sort
 de conila, l' agrievu,
 ab tathom simplicitat.
 ¡Molt durera son recort!

Al carrer de Sant Rafael d' Hostafranchs acaba de morir una dona de 106 anys, y sa mort es tan més de sentir per quan ha mori materialment de miseria.

Pensar lo que aquesta pobre dona haurá produhit en tota sa vida, a quants y quants haurá ajudat a enriquir, l' abundancia que al mon hi ha de productes per tothom y que a tan avanzada edat ha sigut de morir de miseria, es cosa que espavilla, que fa 'l procés de la societat en que vivim y que crida un remey prompte y radical en lo cor de nosse persons que tinga no més que una mica de sentiments humanitaris.

A la Corunya va haverhi un prop de moti en un quartel sobre la mala calitat del ranxo. Y la autoritat militar ha format causa, y ha condemnat ¡¡ a mort!! a un cobor... per haver reclamant millor ranxo.

¡Cai aquí fer comensar a la barbaritat que enciu la lley que aixó disposa!

Regulo una creu (cuberta) de primera classe ab paga de tot lo que 'n desben, a qui demostri lo agermanada que van la civilizació y la ordenansa militar.

Lo tirá president de Xile ha sigut venut al fi, guanyant definitivament en aquella nació los partidaris del congres sublevat contra 'l president d' aquella republica.

Ab quatre o cinc mil baixas ha pagat lo poble d' una y altra part lo tribut a la darrera batalla d' aquesta guerra civil, y per aixó guanyant, no haurá guanyat pas gran cosa.

¡Quan acabaré l' inteli proletari de ser carn de canó entre gobernants y aspirants a serho!

Y sobre tot: quan comensaré, en aquest ofici, a treballar pel seu compte!

Los republicans espanyols de la coalició contindon tirantes 'l trastos pel cap ab una fraternitat que es un real gust.

Santiamaristas y zorillistas molt será que no arribin a fer com los gossos del queno, que van ballararse fins a menjarse l' un al altre no quedant més que las cós.

Perque lo que es per ara, van fent perfectament com los conills de la fábula.

Y 'l galgos de la monarquia 'ls van ben cassant.

Los que fan corre que a Espanya 'n disfruta de llibertat d' impremta, que obrin las ocellas y escoltin lo següent fet:

A la Corunya s' publica un periódich ab lo titol de *La Voz de Galicia*, que ha tingut per convenient ocuparse de la salut dels soldats de aquella guarnició, atribuint algunas enfermetats d' ells a la mala calitat del ranxo.

Donchs ha sigut denunciat lo periódich, y l' autor del escrit somés a un Consell de Guerra per excitacions ab la sedició militar.

Y com lo Códich Penal militar castiga aquest delict fins ab pena de mort, vetequí per about pot resultar que ab la llibertat d' impremta que se disfruta a Espanya, pot donarse 'l cas de que en pel periodo normal y de pau, un article sobre la calitat del ranxo puga fer recaure pena de mort per son autor.

¡Pot aspirar a més salvatjame la civilizació que 'n rodeja!

Ja haurán sentit a dir com se va posant lo dels petardos a Cádiz.

La policia troba un petardo carregat y dos de buyts a la redacció de *El Socialismo*, y 'l redactors d' aquest periódich juran y rejuran que aquells petardos... los portá allí la mateixa policia para descubrirlos y prestar un bon servey.

M' afirmo en ma opinió de sempre respecte als abominables fets dels desperos de petardo: la justicia no descubrirá res mentres tinga la preocupació de buscar als autors d' aquestos crims entre 'ls treballadors.

Un regidor de nostre excelentíssim Ajuntament, en la sessió d' aquest dimars, suplicá a sos companys de municipi que fessin lo favor de no recomanarl tanta gent pera emplear en las brigadas.

Si per uns empleos de nygislavoyak com los de las brigadas ja 'n ponan en joch tanta empunya, no estranyo que de vegades fins se mosquegin ells ab ells pera veure qui repartirá los talls grassos.

Aquesta fan de ser empleat es sempre lo que fa patir gans al país.

Lo jefe espoliador del partit obrer espanyol, vist lo paperot de Met que ha fet en 300 Congrés, ha procurat que l' *intervencionista* a París a tall de personatge, y en mitj d' un sens número de barbaritats, que sols lo poden acreditar de jefe a lo *Barba Agui*, descarregui la següent garrafalada que tindría d' avergonyar a sos partidaris, si hi bague de què:

—En tots los paisos, los anarquistas son los més implacables enemichs de la organizació obrera y de la emancipació del proletariat.

¡Bien, Titelia! Los gerrans homes sempre tenen d' estar a la mateixa altura, y aquesta honomenal etzagalada encalca perfectament en lo *liberté* paper de miseria y de nulitat que has representat a Bruselas.

Crídem, donchs, per gloris teva: — ¡Causada!

Que un individu qualsevol afiliat a un partit polítich no conegui prou be la cosa pública, que un individu que figuri en un partit socialista no vegi prou clara la qüestió social, que 'l falti apassionat y sabiduría pera entendre 'l problema, y fins que s' apassion algun cop fins al extrem d' ensartar barbaritats majúsculas en tal qüestió, encara que sempre es sensible, pot passar. Per aixó es soldat de fía, y no se li pot exigir intelligencia privilegiada.

Mes que un jefe escitífic d' un partit que aspira a ser y representar algun ensartí tal barbaritat en la materia que dirigeja com ha dit en Pau Iglesias a París y resulti una nulitat en instrucció, no sabetn ni parlar lo francés com s' ha trobat aquest senyor a Bruselas, aixó no passa y es la negociació del valer del partit que té tal jefe, perque un jefe no té dret a ser: a d' fer lo burro, ja que per ell se jura a sos partidaris y fins a sas doctrinas.

Meditin sobre aquest extram: los que segueixen al espoliador de Bruselas.

A pesar de tractarse d' una població tan liberal com Granollers, l' Ajuntament de dita vila acaba de ferne úts com un cove.

Existeixen allí dos casinos: un anomenat de la *Unió Liberal* y altre que porta per nom *Centre Católic* (o) *Gardunya*, ab lo qual ja no cal dir las idees oposades que dominarín al un y al altre. Y com lo local del primer es s'acost de nou, lo segon també s' ha volgut rentar la cara, y s' ha fet engrandir lo hoeh pera espectacular y renovar la fatxada.

Y succehi que l' Ajuntament, segons carta que tenim a la vista, reunint en sessió casu exclusiva per aquest assumpte, va acordar: deixar construhir la fatxada gratis als *gardunyeris*, y als liberals fésels pagar a tot rigor.

Si aixó es cert, que tal resulta l' esperit de justicia d' aquestas corporacions populars carloconservadoras?

Una petita minoria del Ajuntament protestat del acord; mes los restants igual que si 'l diguessin Llúcia.

En tirant al dret y pasarse la lley per las darreries del home, ja estan ben lloctos.

Próximament comensarém a publicar un articulo baix l' epigrafe de *Los Partits socialistas espanyols*, en los quals analitzarém lo que son y lo que deurián ser aquestos partits, sense prejudicis ni preocupacions de banderla de cap mena, sino tan solament baix l' exclusiu punt de vista de la conveniencia general de la classe obrera, tant en la actualitat com en lo pervindre.

Estém segura de que nostros llegidors veurán ab gust los estudis que estém fent d' aquestas qüestions.

Notable fou la veridada que s' celebrá 'l disaspe passat en lo poble d' Espigas del Ilobregat.

